

Optimisti

(2006 - Optimistas), de Goran Paskaljevic

Sinopsi

Les cinc històries que relata *Optimisti* s'inspiren en el *Càndid* de Voltaire i en el seu lema: "L'optimisme és la mania de sostenir que, quan tot va malament, tot va bé". La pel·lícula es desenvolupa actualment, a la Sèrbia posterior a Milosevic. Aquestes narracions breus, que traspuen humor negre, retraten una època en la qual conviu l'esperança i la desesperació, l'optimisme sincer i el fals; una època en què la realitat i la ficció es confonen i en la qual aquest poble castigat s'immergeix a les aigües turbulentes de les il·lusions perdudes.

Fitxa tècnica

Direcció ..... Goran Paskaljevic
Producció · Madeleine Zepter, Philip Zepter
Coproducció ..... José María Morales,
Ruedi Schick, Lazar Ristovski
Guió ..... Vladimir Paskaljevic,
Goran Paskaljevic
Muntatge ..... Petar Putnikovic
Fotografia ..... Milan Spasic
So ..... Velibor Hadjukovic, Branko Neskovic
Direcció artística ..... Tijana Maric
Música ..... Aleksandar Simic
Disseny de vestuari ..... Lana Pavlovic
Durada ..... 95 min.
Nacionalitat ..... Sèrbia- Mònaco-
Espanya- Suïssa
Any 2006

Fitxa artística

Hipnotitzador,
pare de Marina,
pare mort, guia ..... Lazar Ristovski
Inspector de policia ..... Petar Bozovic
Marina ..... Bojana Novakovic
Propietari de la foneria ..... Tihomir Arsic
Mare de Marina ..... Danica Ristovski
Jugador jove ..... Viktor Savic
Vella ..... Mira Banjac
Oncle ..... Vladimir Jeftovic
Metge ..... Nebojsa Glogovac
Dimitri ..... Lazar Milosevic
Jove calb ..... Nebojsa Milovanovic
La seva mare ..... Aleksandra Pleskonic
Pare de la noia cega ..... Slavko Stimac

ENTREVISTA AL DIRECTOR

GORAN PASKALJEVIC: EL MEU CINEMA TRACTA DE GENT QUE HA ESTAT VÍCTIMA DE LA INTOLERÀNCIA POLÍTICA

Sempre ha estat un dissident, com a persona i com a cineasta?

GP: Mai he estat d'acord amb les dictadures. Ni amb la tova de Tito ni amb la de Milosevic, que era pràcticament nacionalsocialista. Al meu país gairebé no he pogut viure cap etapa democràtica. Això ha fet de mi una mena de dissident perenne. Durant el règim de Milosevic, vaig tèmer per la meua integritat física ja que en diaris oficials es va comentar que faria bé en... suïcidar-me.

Creu en el cinema polític?

GP: Seria un error filmar només pel·lícules polítiques i de tesi, perquè això els correspon als columnistes i analistes de la premsa diària. A mi m'interessen les persones marcades d'una manera o altra per la intolerància dels dictadors.

Vostè ha dirigit diversos documentals. No és la realitat la més apassionant de les ficcions?

GP: Quan col·loques la càmera per filmar un documental, ja estàs estilitzant la realitat. Sempre busco espais i entorns autèntics. No treballo mai amb guions tancats o molt ferris. Dono molta llibertat als autors i acostumo a incorporar personatges interpretats per no actors.

El seu cinema és una metàfora sobre la transformació de l'antiga Iugoslàvia.

GP: Lamentablement, la gent no va al cinema per veure metàfores. Volen contemplar la vida. Jo em consideraria fracassat si les meves pel·lícules només poguessin ser enteses pels serbis. Un soldat americà que ara tornés d'Iraq es podria trobar en la mateixa situació que el protagonista de *Sueño de una noche de invierno*.

Creu que els nacionalismes, quan són manipulats políticament, resulten molt perillosos?

GP: Cadascú de nosaltres prefereix el seu propi país al dels altres. Quan els polítics, sobretot en països econòmicament dèbils, exalten l'esperit nacionalista no és per augmentar el patriotisme de la gent, sinó per controlar el poder econòmic, per controlar el país, en definitiva. Els grans patriotes del cercle de Milosevic van robar al poble i són multimilionaris. Quan el nacionalisme traspasa el límit, fins al punt de pensar que només existim nosaltres, el pensament intolerant resulta inevitable.

Què en pensa del seu col·lega Emir Kusturica?

GP: El seu cinema, aparentment surreal, és el que ven més. A mi m'agraden les seves primeres pel·lícules ¿Te acuerdas de Dolly Bell? i Papá está en viaje de negocios. Després, Kusturica no ha fet altra cosa que repetir-se i crear un món virtual.

Lluís Bonet Mojica,
La Vanguardia-Cultura,
2 febrer 2005

NOTES DEL DIRECTOR SOBRE OPTIMISTI

Després de El polvorín, una cinta que denunciava l'omnipresència de la violència al si de la societat sèrbia, durant la dictadura de Milosevic, i de Sueño de una noche de invierno, que vaig rodar posteriorment i que parla de l'autisme en el qual es va veure sumida una part important de la societat sèrbia després de l'assassinat de Zoran Djindjic, el seu primer

ministre democràtic, he volgut abordar el tema del fals optimisme. D'aquesta manera dono per acabada la meua trilogia sobre la Sèrbia de l'última època. A través d'aquestes cinc històries que no estan relacionades formalment, però sí que connecten en el pla ideològic, he volgut reflectir l'estat d'ànim de la Sèrbia dels nostres dies. El cert és que el fals optimisme no és una particularitat de la societat sèrbia tal i com vaig poder observar en la reacció del públic en finalitzar la projecció de Optimisti als festivals de Toronto i Copenhague. Pot ser veritat que el món estigui sumit en el fals optimisme com a l'època de Voltaire? Estem disposats a canviar les coses o seguirem sent uns "optimistes" empantanats en el fang? Qui ens ha enfonsat en aquest fang? Si vostè es fa aquestes preguntes després de veure la pel·lícula, això voldrà dir que ha valgut la pena rodar-la.

FILMOGRAFIA

Nascut el 1947 i fill de l'aleshores director de la Filmoteca de Belgrad, Paskaljevic es dedica al cinema als 17 anys, iniciant la seva carrera amb la incursió en els documentals. Influenciat pel neorealisme italià, entra a estudiar a la cèlebre Escola de Cinema FAMU, de Praga, on coneix Markovic, Karanovic i Kusturica, amb qui formarà part del Grup de Praga.

1976 Cuvar plaze u zimskom periodu (Beach Guard in Winter). Premi de la Crítica del Festival de Berlin.

1978 Pas koji je voleo vozove (The Dog who Loved Trains).

1979 Zemaljski dani teku (... And the Days are Passing).

1980 Poseban Tretman (Special Treatment).

1982 Twilight Time. Gran Premi Unicef.

1984 Varljivo leto '68 (The Elusive Summer of '68)

1987 Andjeo cuvar (Guardian Angel)

1990 Vreme Cuda (Time of Miracles). Premi de la Crítica Internacional al Festival de Sant Sebastià.

1992 Tango argentino. Premi del Públic al Festival de San Francisco.

1995 La otra américa (Someone Else's America). Premi del Públic a la Quinzena de Realitzadors del Festival de Cannes; Espiga d'Or a la Millor Pel·lícula al Festival de Valladolid.

1998 El polvorín (Bure baruta). Premi de la Crítica Internacional al Festival de Venècia; Millor Pel·lícula Europea.

2001 How Harry Became a Tree.

2004 Sueño de una noche de invierno (San zimske noci). Premi Especial del Jurat al Festival de San Sebastián.

PREMIS

Espiga d'Or a la Millor Pel·lícula

Premi al Millor Actor a la Seminci de Valladolid, 2006

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.

Organitza

 Cineclub Sabadell

C/ d'en Font, 1, 08201 Sabadell,
www.cineclubsabaddell.org

Amb el suport de

Ajuntament de Sabadell

Hi col·labora

 Alliance Française